

อนุสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งประเทศไทยและรัฐบาลแห่งประเทศญี่ปุ่น

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาฉบับใหม่เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรใน
ส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บเงินได้

ได้ตกลงกันดังนี้

ข้อ 1

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

1. ภาษีซึ่งเป็นประเด็นของอนุสัญญานี้ คือ

(ก) ในประเทศญี่ปุ่น

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีบรรษัท

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีญี่ปุ่น")

(ข) ในประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีเงินได้จากปิโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

2. นอกจากนี้ให้ใช้อุสัญญานี้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งได้บังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่กล่าวถึงในวรรค 1 ภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเต็มของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐภายในระยะเวลาที่เหมาะสมภายหลังจากการแลกเปลี่ยนเช่นว่านั้น

ข้อ 3

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

- (ก) คำว่า "ประเทศญี่ปุ่น" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตทั้งปวงรวมถึงทะเลอาณาเขตของประเทศญี่ปุ่นที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีญี่ปุ่นใช้บังคับ และพื้นที่ทั้งหมดภายใต้ทะเลอาณาเขตรวมถึงกันทะเลและที่ดินใต้ผิวดิน ซึ่งประเทศญี่ปุ่นมีสิทธิตามกฎหมายระหว่างประเทศ และที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีญี่ปุ่นใช้บังคับได้
- (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆ ที่ติดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตกอยู่ภายใต้สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ
- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศญี่ปุ่น หรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "ภาษี" หมายถึงภาษีญี่ปุ่นหรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (จ) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใดและในกรณีของประเทศไทยให้รวมถึงกองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่งและผู้ตายซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรไทย
- (ฉ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี
- (ช) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงวิสาหกิจซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของประเทศญี่ปุ่นและนิติบุคคลทั้งปวงที่ตั้งขึ้นหรือรวบรวมขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น และองค์การ

ทั้งปวงที่ไม่มีสภาพเป็นนิติบุคคลซึ่งตามความมุ่งประสงค์ทางภาษีญี่ปุ่นถือว่าเป็น
นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นหรือรวบรวมขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น และ

- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศไทย บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของประเทศไทยและ
นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นว่านั้นตามกฎหมาย
ที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย
- (ฉ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรืออากาศยานซึ่งดำเนินการ
โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรืออากาศยานระหว่างสถานที่
ต่างๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
 - (1) ในกรณีประเทศญี่ปุ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
และ
 - (2) ในกรณีประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการบังคับใช้สนธิสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญา ให้มีความหมายซึ่งคำ
นั้นเมื่ออยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งตาม
กฎหมายรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลของการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานะจัดการ สำนักงานใหญ่ หรือ โดย
เกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีได้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้
จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงรัฐเดียว
2. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลหนึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มี
อำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะกำหนดโดยวิธีการตกลงร่วมกัน ซึ่งบุคคลนั้นจะถูกถือว่ามิถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาเพื่อความมุ่ง
ประสงค์แห่งอนุสัญญานี้

ข้อ 5

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานะธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจ
ใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

- (ก) สถานจัดการ
- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน
- (ง) โรงงาน
- (จ) โรงช่าง
- (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือ บ่อก๊าซ บ่อหรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
- (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไรสวน
- (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

3. ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบเกี่ยวกับการนั้น เป็นสถานประกอบการถาวร ถ้าที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมเช่นว่านั้นมีอยู่เกินกว่า 3 เดือน

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าวิสาหกิจนั้น ให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่น โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมเช่นว่านั้นดำเนินอยู่ (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องสองโครงการหรือมากกว่านั้น) เป็นระยะเวลาเดียวกันหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

5. แม้จะมีบทบัญญัติวรรคก่อนของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะให้ถือว่าไม่รวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้น
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อการรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบสำหรับวิสาหกิจนั้น

6. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 7 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรก ถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นทางการในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่กิจกรรมของบุคคลนั้นถูกจำกัดอยู่แต่เฉพาะกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค 5 ถ้าได้กระทำผ่านสถานธุรกิจประจำจะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำนี้เป็นสถานประกอบการถาวรตามบทบัญญัติแห่งวรรคนี้
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นทางการในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจอื่นและวิสาหกิจอื่นซึ่งถูกควบคุมโดยวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

7. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน

8. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

1. เงินได้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และ เครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการ

ป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และ สิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ส่วนเรือเดินทะเลและอากาศยานจะไม่ถือเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ใน รูปอื่นใด

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จาก อสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเป็นภาษีได้ในรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงิน ได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงิน ได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถาน ประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันและคิดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจ ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถาน ประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูล ฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางของรัฐผู้ ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันส่วนผลกำไรเช่นว่านั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้น ชื่อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้ กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีที่ได้เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ นี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "เงินได้หรือกำไร" ไม่รวมถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นคำตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการจ่ายค่าสิทธิที่ได้ อ้างถึงในวรรค 3 ของข้อ 12

ข้อ 8

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาฯ นั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนเพื่อปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีวิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น
2. ตามบทบัญญัติของวรรค 1 ในกรณีที่เงินได้หรือผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่ง และยอดเงินได้หรือกำไรที่รวมนั้นเป็นเงินได้หรือกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่พึงจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่งจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากเงินได้หรือกำไร

เหล่านั้นให้เหมาะสม โดยการปรึกษาหารือและเห็นพ้องต้องกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาในการกำหนด การปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 10

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจ เก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และ ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลและเป็นบริษัทซึ่งเป็นเจ้าของ อย่างน้อยร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลระหว่างช่วงระยะเวลาหกเดือนติดต่อกันก่อนสิ้น รอบระยะเวลาบัญชีที่การแบ่งปันผลกำไรได้มีขึ้น ภาษีที่เรียกเก็บจะไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีของเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทที่ดำเนินกิจการ อุตสาหกรรม หรือ
 - (ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อ การจัดเก็บจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
3. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อัน มีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การปฏิบัติจัดเก็บภาษีเช่น เดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่ อยู่
 - (ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ที่ใช้ในวรรค 2 หมายถึง
 - (1) กิจการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับ
 - (ก) การหัตถกรรม การประกอบและการแปรรูป
 - (ข) การก่อสร้าง การวิศวกรรมโยธาและการต่อเรือ
 - (ค) การผลิตกระแสไฟฟ้า หรือ ก๊าซ หรือ การส่งน้ำ หรือ
 - (ง) การเกษตร การป่าไม้ การประมงและการทำไร่ ทำสวน และ
 - (2) กิจการอื่นใดที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจการตั้งอยู่อาจประกาศให้ เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งข้อนี้

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 บังคับ

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่คราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือคราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่ได้กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับนั้นเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยและเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับ โดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือสถาบันการเงินใดๆ ที่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของทั้งหมดจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนประกันจำนวนหรือไม่มี และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้น รวมถึงพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันและหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นคู่เช่นนั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากกำไรที่ผู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบี้ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่

ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั่นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรดอกเบี้ยเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยจำนวนที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรได้จะตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระหนี้ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากคำสิทธิภาษีเรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศที่เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์
4. คำสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั่นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้นและคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร คำสิทธิเช่นนั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการนั้นตั้งอยู่
5. บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 4 ของข้อนี้ จะใช้บังคับในทำนองเดียวกันแก่เงินได้ที่เกิดจากการจำหน่ายลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับ

การกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง หรือสูตรหรือกรรมวิธี
ลับใดๆ เว้นแต่ เมื่อบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 13 สามารถใช้บังคับแก่ผลได้ที่ได้รับจากเงินได้เช่นว่านั้น

6. บทบัญญัติของวรรค 1 หรือวรรค 2 และวรรค 5 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากค่าสิทธิหรือเงินที่ได้รับ
เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิหรือเงินที่ได้รับนั้นเกิดขึ้น
โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายหรือเงินที่ได้รับ
นั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร ในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสอง
นั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้แก่กันหรือเงินที่ได้รับนั้น เมื่อคำนึงถึงการให้สิทธิหรือข้อเสนอสอนเทศอันเป็นมูลเหตุ
แห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความ
สัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้น
ให้ยกเว้นภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายของสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้ง
อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของ
สถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จาก
การจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ
หนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจร
ระหว่างประเทศและทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศ
ยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐนั้น
4. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากทรัพย์สินที่ได้ระบุ
ไว้ในวรรค 1 ถึงวรรค 3 ของข้อนี้ และ วรรค 5 ของข้อ 12 และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 14

1. ภายใต้อำนาจของข้อ 15 ถึงข้อ 19 ค่าตอบแทนหรือเงินได้นอกเหนือจากเงินบำนาญ หรือค่าตอบแทนที่
คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชา

ชีพ) ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนหรือเงินได้เช่นนั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 180 วันในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง
- (ข) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นจ่ายโดยหรือในนามบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก และ
- (ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นไม่ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจอันต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนหรือเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่เกิดขึ้นบนเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 15

ค่าป่วยการกรรมการและการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนาจการของบริษัที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 16

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดงอาชีพ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม เงินได้เช่นนั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้ากิจกรรม เช่นว่านั้น ได้กระทำขึ้นโดยบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ในการแสดงพิเศษเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งได้ตกลงกันระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดย นักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 อย่างไรก็ตาม เงินได้เช่นนั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้ากิจกรรมเช่นว่านั้น ได้กระทำขึ้นในการแสดงพิเศษเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งได้ตกลงกันระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข้อ 17

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีลักษณะเป็นงานของรัฐบาล จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบริการนั้นได้ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (2) ไม่ได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจซึ่งประกอบกิจการ โดยรัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 18

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในเวลาที่เริ่มเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และซึ่งเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงชั่วระยะเวลาไม่เกินสองปี ตามคำเชิญของรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือ สถาบันการศึกษาอื่นอันเป็นที่รับรองแล้วในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะทำการสอนหรือวิจัย ณ สถาบันการศึกษาดังกล่าวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จะได้รับยกเว้นภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับค่าตอบแทนในการทำการสอนหรือการวิจัยนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้จากการสอนหรือการค้นคว้าวิจัยถ้าการสอน หรือการค้นคว้าวิจัยดังกล่าวได้ดำเนินการโดยมีมูลฐานเพื่อผลประโยชน์เอกชนคนเดียวหรือหลายคนโดยเฉพาะ

ข้อ 19

บุคคลธรรมดาซึ่งในทันทีทันใดก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษ้อื่นอันเป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้าหรือ
- (ค) เข้าศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัย โดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภายในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก
 - (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือ การฝึกอบรมของผู้นั่นเอง
 - (2) ทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล และ
 - (3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น สำหรับชั่วระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี ถ้าเงินได้นั้นเป็นสิ่งจำเป็นแก่การครองชีพและการศึกษาของผู้นั้น

ข้อ 20

1. ในกรณีใดๆ ก็ตามที่รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเกิดขึ้นโดยมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจหรือทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรนั้นในกรณีเช่นว่านั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ
3. แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 21

1. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยของภาษีที่พึงชำระในประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศไทย ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้จากประเทศญี่ปุ่นซึ่งอาจเก็บ

ภาษีได้ในประเทศญี่ปุ่นตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ จำนวนภาษีญี่ปุ่นที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย อย่างไรก็ดี จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่า ส่วนของภาษีไทย ซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น

2. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีญี่ปุ่นของภาษีที่พึงชำระในประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศญี่ปุ่น

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่นได้รับเงินได้จากประเทศไทย ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ จำนวนภาษีไทยที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีญี่ปุ่นที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ญี่ปุ่น อย่างไรก็ดี จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีที่ ญี่ปุ่นซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น

(ข) ในกรณีที่เงินที่ได้รับจากประเทศไทยเป็นเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ญี่ปุ่นและซึ่งเป็นเจ้าของไม่ร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลหรือของหุ้นทั้งหมดที่ออกโดย บริษัทนั้น การเครดิตนั้นจะต้องคำนึงถึงภาษีไทยที่พึงชำระโดย บริษัทที่จ่ายเงินปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายเงินปันผลนั้นเอง

3. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค 4 เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเครดิตที่ระบุไว้ในวรรค 2 (ก) ข้างต้น คำว่า "ภาษีไทยที่พึงชำระ" จะให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยซึ่งควรจะได้ชำระ ถ้าภาษีไทยนั้นมิได้รับการลดหย่อนตามบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 10 หรือวรรค 2 และวรรค 5 ของข้อ 12

4. (ก) เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการเครดิตที่ระบุไว้ในวรรค 2 ข้างต้น คำว่า "ภาษีไทยที่พึงชำระ" จะให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยซึ่งควร จะได้ชำระภายใต้กฎหมายของประเทศไทย ถ้าภาษีไทยนั้นมิได้รับ การลดหย่อนหรือยกเว้นตาม

(1) บทบัญญัติของมาตรา 31, 33, 34, 35 (2), 35 (3), 35 (4) หรือ 36 (4) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 (1977) ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ หรือ

(2) บทบัญญัติใดๆ ที่ระบุใน (1) ข้างต้น ซึ่งได้เปลี่ยนแปลง ภายหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯหรือมาตรการจูงใจพิเศษอื่นใดที่มุ่งหมายจะส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจในประเทศไทย ซึ่งอาจนำมาใช้ในอนาคตในกฎหมายภาษี ไทยในการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมจาก มาตรการที่เป็นอยู่ใน (1) ข้างต้น หากได้มีการตกลงกันแล้ว ระหว่างรัฐบาลทั้งสองในส่วนที่เกี่ยวกับขอบเขตของสิทธิประโยชน์ของผู้เสียภาษีตามบทบัญญัติที่ได้เปลี่ยนแปลงหรือตามมาตรการดังกล่าว

(ข) บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) (1) ข้างต้น ในเรื่องเกี่ยวกับมาตรา 35 (3) หรือ 36 (4) ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 (1977) จะไม่ใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ในแต่ละรายที่เกิดขึ้นหลังจากปีภาษีที่สิบสามนับแต่การยกเว้นหรือลดหย่อนภาษี ไทยที่ยอมให้ครั้งแรก

ตามบทบัญญัติของมาตราดังกล่าวหรือนับแต่ อนุสัญญานี้มีผลบังคับ แล้วแต่อย่างไรจะซ้ำกว่า

5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 และวรรค 4 ข้างต้น ส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผล ค่าสิทธิ หรือเงินที่ได้รับซึ่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 10 หรือ วรรค 2 หรือ วรรค 5 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ได้ แล้วแต่กรณี การเครดิตใดๆ ต่อภาษีผู้ยื่นที่ขอมิให้ตามบทบัญญัติของวรรค 2 (ก) และวรรค 3 หรือ วรรค 4 (ก) ข้างต้น จะไม่เกินร้อยละ 25 ของจำนวนเงินปันผล ค่าสิทธิ หรือเงินที่ได้รับทั้งสิ้น

ข้อ 22

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยเป็นการอนุเคราะห์ที่น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลเป็นความผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะขอมิให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักอย่างใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร เนื่องจากการมีสถานะเป็นพลเมืองหรือมีการรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นขอมิให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
3. ยกเว้นในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 7 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และค่าเช่าอื่นๆ ซึ่งจ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าไรอันพึงเสียของวิสาหกิจนั้นให้นำมาหักได้ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกันเสมือนเงินได้เหล่านั้นถูกจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรซึ่งเป็นหัวข้อเรื่องของอนุสัญญานี้

ข้อ 23

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ได้พิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ผู้ยื่นข้อเรียกร้องของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาดังกล่าว คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายใน 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำอันมีผลให้การเสียภาษีอากรไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่นำพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้อนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีซึ่งมิได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจติดต่อซึ่งกันและกัน โดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามนัยแห่งวรรคก่อนๆ ของข้อนี้

ข้อ 24

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจแลกเปลี่ยนข้อสนเทศเช่นว่านั้นเท่าที่จะหาได้ ภายใต้กฎหมายภายในที่เกี่ยวเนื่องในวิธิต่างแห่งการบริหารตามปกติอันเป็นสิ่งจำเป็นแก่การปฏิบัติตาม บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ เพื่อป้องกันการฉ้อโกงหรือการบริหารแห่งบทบัญญัติที่กำหนดไว้ซึ่งคัดค้านต่อการเสียภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเหล่านั้น ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้แลกเปลี่ยนกันนั้นจะถือเป็นความลับและจะไม่เปิดเผยแก่บุคคลใดๆ นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจรวมถึงศาลซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินและการจัดเก็บภาษีหรือการวินิจฉัยชี้ขาดอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการประเมินและการจัดเก็บภาษีนั้น
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ถูกแปลว่าเป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับแก่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ก) ให้ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติ ทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามวิธิต่างการ บริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมใดๆ หรือความลับทางวิชาชีพ หรือ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยนั้นจะเป็นการขัดต่อความ

ข้อ 25

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้ที่มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 26

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการให้สัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันที่กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับในวันที่สามสิบภายหลังจากที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในประเทศญี่ปุ่น
ในส่วนของเงินได้สำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้ บังคับ และ
 - (จ) ในประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จากจำนวนที่จ่าย หรือนำส่งให้แก่ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ ในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้ บังคับ
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ
3. อนุสัญญาระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ซึ่งลงนามที่กรุงเทพฯ ในวันที่ 1 มีนาคม 2506 จะสิ้นสุดและเลิกมีผลบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับภายในบทบัญญัติของวรรค 2

ข้อ 27

อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับต่อไปโดยไม่มีข้อจำกัด แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งรัฐใดอาจให้คำบอกกล่าวการเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรแก่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านวิธีการทางการทูตในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนของปี

ปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นหลังจากพ้นชั่วระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญานี้จะเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศญี่ปุ่น

ในส่วนของเงินได้สำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำบอกกล่าว การเลิก และ

(จ) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จากจำนวนที่ได้จ่าย หรือนำส่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำบอกกล่าวการเลิก

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำบอกกล่าวการเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้องเพื่อการนี้ด้วยอำนาจแห่งรัฐบาลทั้งสอง

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2533 เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศไทย

พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา
(สิทธิ เสวตศิลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศญี่ปุ่น

ทาโร นากายามา
(ทาโร นากายามา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "อนุสัญญา") ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

1. ตามวรรค 7 ของข้อ 5 ของอนุสัญญานี้ คำว่า "นายหน้า ตัวแทน นายหน้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ" เป็นที่เข้าใจว่า ไม่รวมถึงบุคคลตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ก) (ข) หรือ (ค) ของวรรค 6 ของข้อดังกล่าว ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเช่นว่านั้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อหรือในนามวิสาหกิจของรัฐ

ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือเพื่อหรือในนามวิสาหกิจเช่นว่านั้น และวิสาหกิจอื่นซึ่งถูกควบคุมโดยหรือมีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจเช่นว่านั้น

2. ตามวรรค 3 ของข้อ 7 ของอนุสัญญาฯ จะไม่ยอมให้มีการหักในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนที่ได้จ่ายหรือถูกเรียกเก็บ (นอกเหนือจากการจ่ายค่าใช้จ่ายที่แท้จริง) โดยสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจหนึ่งให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นในรูปของ

(ก) ค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการชำระอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันในการตอบแทน สำหรับการให้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นๆ

(ข) ค่าหน้าสำหรับบริการเฉพาะเจาะจงที่ได้กระทำหรือเพื่อการจัดการ และ

(ค) ดอกเบี้ยจากเงินกู้ยืมแก่สถานประกอบการถาวร เว้นแต่ในกรณีที่ วิสาหกิจนั้น เป็นสถาบันการธนาคาร

3. ตามวรรค 2 วรรค 3 และวรรค 4 ของข้อ 7 ของอนุสัญญาฯ ในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่นผู้ซึ่งมิได้อ้างหลักเกณฑ์การเสียภาษีอากรในประเทศไทยจากกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวรในประเทศไทย ไม่มีกรณีใดในวรรคที่กล่าวไว้แล้วจะตัดหนทางของประเทศไทยในอันที่จะกำหนดกำไรที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรจากมูลฐานของอัตราร้อยละ ซึ่งเหมาะสมแน่นอนของยอดรายรับทั้งสิ้นของสถานประกอบการถาวร โดยมีเงื่อนไขว่าจะมีผลตามหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในข้อที่กล่าวไว้แล้ว

4. ตามวรรค 3 (ข) ของข้อ 10 ของอนุสัญญาฯ คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ให้หมายถึงกิจการใดๆ ที่ได้รับสิทธิตามกฎหมายของประเทศไทยในเรื่องการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรมด้วย

5. ไม่มีกรณีใดในอนุสัญญาฯ จะแปลความเป็นการตัดหนทางมิให้ประเทศไทยตั้งบังคับจัดเก็บภาษีจากการจำหน่ายเงินกำไรออกจากประเทศไทย โดยสถานประกอบการถาวรตามมาตรา 70 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 (193)

6. ตามข้อ 16 ของอนุสัญญาฯ เป็นที่เข้าใจว่าเงินได้ที่ได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากบทบัญญัติแห่งกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อดังกล่าว โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกในวิธีเดียวกันตามที่กำหนดไว้โดยวรรค 2 ของข้อดังกล่าว

7. ตามวรรค 4 (ก) ของข้อ 21 ของอนุสัญญาฯ เป็นที่เข้าใจว่ามาตราใดๆ ที่ได้ระบุไว้ในอนุวรรค (1) ของวรรคดังกล่าวซึ่งได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงภายหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ จะอยู่ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรคดังกล่าว และบทบัญญัติของอนุวรรค (2) ของวรรคดังกล่าวจะไม่ใช้บังคับแก่มาตราที่ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเช่นว่านั้น ตราบเท่าที่การแก้ไขเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้กระทำเพียงขนาดที่ขอบเขตแห่งสิทธิประโยชน์ตามมาตราดังกล่าวซึ่งมีผลบังคับอยู่ในวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ ไม่ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง

8. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 26 ของอนุสัญญาฉบับนี้ บทบัญญัติของวรรค 4 (ก) (1) ของข้อ 21 จะใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้สำหรับปีภาษีใดๆ ที่สิ้นสุดในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2531

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้องเพื่อการนี้ด้วยอำนาจแห่งรัฐบาลทั้งสอง

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2533 เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศญี่ปุ่น

พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา

ทาโร นากายามา

(สิทธิ เสวตศิลา)

(ทาโร นากายามา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ